

Crisi europea: una difícil solució

La cimera europea dels dies 24 i 25 a Berlín ha de trobar una solució a la crisi oberta per la dimissió dels comissaris europeus. I José María Aznar haurà de decidir què fa amb Abel Matutes, ara qüestionat.

JORDI FORTUNY

El semestre de presidència alemanya a la Unió Europea, de gener a juny d'aquest any, estava ja d'entrada farcit de feina i d'emocions, però la crisi institucional que ha obert la dimissió en bloc dels vint membres de la Comissió Europea ha complicat les coses fins a nivells del tot imprevisibles.

Durant aquests sis mesos s'havia de posar en funcionament l'euro, aprovar l'Agenda 2000 (el repartiment dels diners de la UE durant el període 2000-2006), fer les eleccions al Parlament europeu i designar un nou president de la Comissió. Però ningú no comptava amb el cop d'efecte del 15 de març passat, quan un informe sobre la gestió dels comissaris va provocar la seva dimissió. Per a Espanya, un problema afegit: el ministre d'Afers

ARXIU / EFE

El luxemburgués Jacques Santer anunciava el passat 16 de març la seva dimissió i la de tots els comissaris europeus.

Exteriors, l'eivissenc Abel Matutes, encarregat de representar els interessos espanyols en les decisives negociacions de l'Agenda 2000 (vegeu EL TEMPS de la setmana passada), és un dels comissaris més qüestionats pel famós informe.

Matutes va ser comissari fins a finals del 92, i durant la seva gestió van produir-se algunes irregularitats en la contractació de serveis externs que, després, el seu successor en la cartera d'Afers Mediterranis, el també espanyol Manuel Marín, va haver de resoldre. De manera eloqüent, un alt càrrec de la Comissió Europea, en declaracions a EL TEMPS, es feia aquesta pregunta: "Qui defensarà ara les posicions espanyoles? Abel Matutes?"

El cas és que, en cinquanta anys d'existència de les institucions comunitàries, no ha

via passat mai una cosa similar. Conscient d'això i de la gravetat del moment, l'alemany Gerhard Schröder, president de torn de la Unió, va anunciar una solució ràpida de la crisi, però a mesura que han passat els dies s'ha vist que no serà senzill.

El fet de nomenar en aquests moments un nou president de la Comissió, que substitueixi el dimitit Jacques Santer i formi un nou equip, podria ser interpretat com una falta de consideració cap al nou Parlament europeu que sortirà de les eleccions del 13 de juny. I demanar als comissaris que continuïn exercint les funcions fins a l'estiu podria afectar negativament les negociacions de l'Agenda 2000, perquè una Comissió desautoritzada no tindria força per negociar i fer el seu paper. Jordi Pujol, que ha seguit de

prop el desenllaç de la crisi, ha demanat precisament que la dimissió dels comissaris "no s'agafi com a excusa per ajornar l'Agenda 2000".

Sembla clar, per tant, que en la reunió que fan a Berlín aquesta setmana, els dies 24 i 25, els caps d'estat i de govern estan obligats a adoptar alguna decisió que reforci les debilitades institucions comunitàries, però no ho tenen fàcil, perquè ells també han quedat esquitxats per la crisi. Fonts de la Comissió recorden que el polèmic informe demostra que les irregularitats són conseqüència del mal funcionament del sistema, no de les possibles actituds corruptes dels comissaris, i que tant el sistema previst pels tractats comunitaris com els noms dels comissaris són sempre decisions dels caps d'estat i de govern.

(Anàlisi, pàg. 13)